

Γέρων Ζαχαρίας: Αποφασίσαμε προσευχόμενοι να ανεβούμε εις τον Άθωνα....

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

«Και οι δυο», μου έλεγε ο Γέρο Ζαχαρίας, «αποφασίσαμε προσευχόμενοι να ανέβουμε εις τον Άθωνα, να δούμε αν υπάρχουν κάπου ασκηταί κρυμμένοι στο δάσος ή εις τα απόκρημα βράχια του Όρους.

Ζούσε εδώ κοντά μας, στο γειτονικό ασκητήριο, ο Γέρων Αβιμέλεχ. Σεβάσμιος Γέροντας, φίλος του Αγίου Νεκταρίου του Πενταπόλεως, του Θαυματουργού, και ο οποίος Γέροντας συνέγραψε τον πρώτο «Βίο του Αγίου Νεκταρίου». Ζούσε ασκητικά εδώ εις το ασκητήριο και τον επισκέφτηκε κάποια στιγμή ένας νέος φοιτητής που είχε σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και είχε σπουδές και στο Παρίσι, ο μετέπειτα Καθηγούμενος των Ιερών Μονών Σταυρονικήτα και Ιβήρων, Πατήρ Βασίλειος Γοντικάκης. Εκμυστηρεύτηκε στον Γέροντα την επιθυμία του: «Γέροντα, σκέφτομαι να γίνω Ιερέυς. Τι λέτε εσείς για την ιεροσύνη;» Ήταν δε και πατριώτες από τη μεγαλόνησο Κρήτη και οι δύο. «Παιδί μου», είπε ο σοφός Γέροντας, «η ιεροσύνη είναι όπως η κόρη του οφθαλμού μας, η οποία δεν

επιδέχεται κανένα σκουπιδάκι». Και με τη φράση αυτή ήθελε να δηλώσει το ύφος του μυστηρίου αυτού της ιεροσύνης, πόσο δηλαδή πρέπει να προσέχει κανείς όταν σκέπτεται και όταν αναλάβει αυτή τη διακονία της Θείας Λειτουργίας.

Στην Αγία Άννα ασκείτο ο Γέρον Ζαχαρίας. Είχε τρία μεγάλα χαρίσματα• ήταν ανυπόκριτος, αυθόρμητος και ειλικρινής. Παλαιότερος του ήταν ο Γεώργιος Αρσένιος Καυσοκαλυβίτης, ο περίφημος ξυλόγλυπτης, με τα γνωστά σε όλον τον κόσμο ξυλογλυπτικά έργα του, τη Σταύρωση στη Μεγίστη Λαύρα και την Ανάσταση στην Αμερική.

«Και οι δυο», μου έλεγε ο Γέρο Ζαχαρίας, «αποφασίσαμε προσευχόμενοι να ανέβουμε εις τον Άθωνα, να δούμε αν υπάρχουν κάπου ασκηταί κρυμμένοι στο δάσος ή εις τα απόκρημνα βράχια του Όρους. Φθάσαμε εις την Παναγία, μια ώρα προ της κορυφής του Άθω που φθάνει στα 2.030 μέτρα. Μετά την Παναγία, αφού προσκυνήσαμε, αρχίσαμε να ερευνούμε τη γύρω περιοχή λέγοντας ενδιαθέτως, αλλά εντόνως, την ευχή του Ιησού.

Μετά πολλήν πορεία και κούραση, βαδίζοντας συνεχώς στα σπασμένα από τους κεραυνούς βράχια, είδαμε ένα σημείο που έμοιαζε με δρομάκι. Δηλαδή επάνω στα βραχάκια υπήρχαν σημάδια από το πέρασμα κάποιου ανθρώπου. Ακολουθήσαμε προσεκτικά το υποτυπώδες δρομάκι, βαδίσαμε αρκετά με κομμένη την αναπνοή και αμίλητοι. Μετά την αγωνιώδη πορεία, ευρήκαμε μετά πολλής χαράς και συγκινήσεως το κατάλυμα ενός ασκητού. Ένα σπήλαιο, μερικά ξύλα διά κάθισμα και κρεβάτι, άλλα φρεσκοκομμένα ξύλα, ένα πήλινο δοχείο με νερό, και παξιμάδια, πολύ ξερά κομμάτια ψωμιού.

Ο ασκητής μάς αντελήφθη, οπωσδήποτε, και απεμακρύνθη. Φωνάξαμε επί πολύ «Γέροντα, Γέροντα», δεν παρουσιάσθηκε. Ευχαριστήσαμε τη Θεοτόκο γι' αυτά που είδαμε και επιστρέψαμε στα Καυσοκαλύβια. Ήμασταν ευτυχείς που αισθανθήκαμε την ευωδιά της παρουσίας των πτηνών της Θεοτόκου που ζουν στις αετοφωλιές του Περιβολιού της».

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ. ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Πηγή: xristianos.gr